

Kanadský deník

Závěrečné cestování

S dubnem můj dlouhodobý pobyt ve Vancouveru skončil a začalo cestování do jiných destinací. První z nich byla Havaj. Po **dlouhé a studené zimě** jsme se chtěli trochu ohřát před dalším cestováním v Americe.

text: Martin Dvořák foto: autor, Martina Kupková

Ostrov Oahu je vyhlášený největšími „bonefish“ (albula liščí) na světě. První rybářský pokus proběhl hned vedle našeho ubytování – z útesů. Velké vlny mi nepřály a tak jsem to asi po půlhodině zabalil. Později jsem viděl rybařit z útesu místní na přívlač a položenou. S polarizačními brýlemi jsem viděl několik jehlic, ale o moje nástrahy zájem nejevily. Nakonec jsem jednu neúmyslně podsekl za břicho. Když jsem si konečně pro lov vyhradil celé odpoledne, zradilo mě počasí. Havaj je známá svým slunečným počasím, které je důležité i pro hledání albul na mělčinách. Tyto ryby se nejvíce loví metodou „na viděnou“. Lov „naslepo“ úspěšný nebývá. Jenže přišla velká bouřka. Vyhlášené mělčiny byly pasé a já musel od svých pláň upustit.

Svou roli však sehrála náhoda

Cestou zpět jsme se zastavili v jednom informačním centru. Při čtení vývěsky jsem si všiml, že od moře jde muškař. Okamžitě

jsem za ním doběhl a zkusil získat pár informací. Prý jsem na správném místě, kde se albuly chytají. Lepší je ale chytat od začátku přílivu a samozřejmě za slunečního svitu, kdy jsou ryby vidět. Dnes je ale kalná voda a tak to můžu v zátocě zkusit naslepo, někdy se prý zadařit může. No, proč to nezkusit, když už jsem tady?

Sestavuji devítkový prut s plovoucí šňůrou, jako mušku navazuji krevetu. Je vrchol přílivu. Na druhý hod postřehnu pohyb ryby za nástrahou. To snad byla malá albula! Házím znovu a záběr přichází! Ryba není velká, na břehu ji mám cobydup. Malá barakuda! Tak přece jen něco! Za chvíli mám další záběr. Tentokrát je to rána, jako když kopne kůň. Jenže vytahuji prázdný vlasec. Co to bylo? Těžko říct. Hodinka dalšího chytání přináší další barakudy do velikosti 40 cm a jednoho kranase modroploutvého. Není velký, ale sílu tedy má! Vedle mě loví i domorodec s wobblerem, ale nemá jediný záběr. Pak přichází i místní ochranka s tím, že park se bude

brzy zavírat. Dáváme se do řeči a chlapi jsou udiveni, kolik ryb jsem chytil. Albuly tu prý jsou také až do velikosti menšího žraloka, pravil chlapík z ochranky. Myslím si o tom své, ale mám jasno. Zítřka sem musím znovu – hned s přílivem.

Jde se na věc

Voda je asi o půl metru dole, takže mohu do laguny. Ta je plná života. Všude se ukazují malé rybky – pravděpodobně cípalové. Pomalu brodím dál od břehu a filtruji každý metr. Mezi rybkami zahlédnu i pohyb něčeho většího. Šup tam s tím! Záběr přichází s prvním potažením. Ryba není úplně malá a tak zdolávání chvíli zabere. Později zjišťuji, že jsem zasekl nějakou nebohou nafukovací rybu! Pouštím ji a postupuji dál. Zátoka má konstantní hloubku a tak už jsem poměrně daleko od břehu. Náhle se přede mnou nad vodou několikrát objeví žluté ocasní ploutve. Snažím se tam dohodit, ale je to moc daleko. Nemám nejmenší představu, co by to mohlo být,